

Гармаш С. В., старший викладач
кафедри менеджменту інноваційного підприємництва та міжнародних
економічних відносин
Національного технічного університету
«Харківський політехнічний інститут»

**ВСЕБІЧНА ДЕГРАДАЦІЯ ЯК НОВИЙ ВИТОК «РОЗВИТКУ»
УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ
(ЗНАЧЕННЯ ЛЮДСЬКОГО РЕСУРСУ)**

Проблемам системної кризи, яка стала притаманним явищем для українського суспільства, присвячено багато праць, промов та ін. Особливо ці питання починають загострюватися напередодні річниць та чергових виборів, але менш за все аналізуються причини та можливі шляхи виходу українського суспільства з цього ганебного становища.

Україна - найбідніша країна Європи! Такий вирок було винесено країні Міжнародним валютним фондом, оскільки політика дешевої робочої сили та побудова сировинної моделі економіки призвели до зубожіння широких верств працездатного населення та масової трудової міграції.

«Замість модернізації промисловості, інвестування у заміну зношеного та застарілого устаткування вітчизняних підприємств власники-роботодавці примудряються отримувати надприбутки попри високу матеріалоємність та енергоємність виробництва – шляхом скорочення витрат на заробітну плату найманого працівника. Кожен четвертий найманий працівник в Україні перебуває за межею бідності! Таке ганебне явище, як бідність серед тих, хто працює, просто не має виправдання з позиції європейської практики. За даними ООН, в Україні 63% українців є бідними. При цьому має місце кричуща майнова поляризація суспільства, розрив між доходами 10% найбідніших і 10% найбагатших критично надвеликий, так званий децільний коефіцієнт – 1:40»[1]. А поняття середнього класу в країні майже відсутнє.

При цьому Україні буде надано черговий кредит МВФ на 3,9 млрд. дол., які «менеджери» нашої країни декларують направити на роботи зі зниження

інфляції, консолідації бюджетних коштів та на проведення реформ. Вочевидь, що боргове ярмо все міцніше затягують на шиї майбутнього країни, але це особливо не бентежить правлячі олігархічні клани, оскільки «свої» мільярди вони виймуть навіть з бюджету країни.

«Ми були бідними, нас зробили жебраками, а такого цинічного пограбування можновладцями країна ще не знала» [2]. «Оскільки в нашій країні поняття «влада», «бізнес» та «кримінал» давно та надовго стали тотожними поняттями, то перш за все, персональну відповідальність повинні нести ті, хто цинічно наживався і продовжує наживатися за рахунок інтересів країни» [3, 18]. Але це знову ж таки малоімовірно, оскільки «кишенькові» інституції державної влади настільки корумповані та насичені політикою непотизму, що їхня моральна деградація приймається апіорі [4].

«Можновладцям та олігархам дуже пощастило, що терплячі українці мало страйкують і вдовольняються жалюгідними копійками. Роботодавці – жадібні та соціально безвідповідальні. Держава в результаті зрощення влади і крупного капіталу втратила функції незалежного соціального арбітра та обслуговує корисливі інтереси олігархічних кланів. Протягом останнього часу в Україні відбувається лише профанація та імітація реформування системи оплати праці»[1]. Слід додати, що більшість населення давно вже зрозуміло, що покладатися у теперішній ситуації залишається тільки на себе, а «імітація реформ» своєю ціллю має лише стрімке збагачення можновладців.

«Перспективи України становляться все більш сумними. Скорочення населення, перш за все, працездатної його частини, вимирання, утеча висококваліфікованих спеціалістів – все це може стати чи не більш серйозним, ніж війна. Адже мова йдеться про... людський потенціал у широкому сенсі, який включає як наявність самих людей, так і... необхідні професійні, інтелектуальні і морально-психологічні якості. За різними оцінками за межами України працюють від 5 до 10 мільйонів співгромадян. Еміграція... молодих, працездатних і кваліфікованих громадян тільки зростає. ... біля 35% українців хотіли б залишити країну. Владно-олігархічній верхівки України масова

еміграція вигідна. По-перше, знижується соціальне напруження за рахунок виїзду за кордон активної частини суспільства. По-друге, Україна отримує від трудових мігрантів значні валютні надходження, які підтримують розвалену економіку країни, забезпечують олігархату можливість подальшого підвищення цін і тарифів, а також виводу капіталу за кордон, ... знижують соціальну напруженість завдяки мінімальній стабілізації економіки. За даними Всеукраїнської асоціації компаній з міжнародного працевлаштування, щорічні надходження від трудових мігрантів складають 5-7% ВВП» [5].

У такій ситуації дуже зручно все списувати на зовнішнього ворога, але розкрадання та розвал країни відбувається з середини. І мова йдеться, перш за все, про морально-етичний вимір українців. Наприклад, дефіцит Пенсійного фонду – біля 50% або 140-152 млрд. грн. щорічно. Причини: скорочення працездатного населення (відтік за кордон) та тіньова економіка (50% працездатного населення працює у тіньовому секторі). Мова вже скоро йтиметься про спроможність держави взагалі виплачувати пенсії [5].

Погіршення демографічної ситуації, коли смертність українців перевищує народжуваність, - ще одна з причин зубожіння країни. Кожний рік з мапи країни зникає місто рівне за чисельністю населення Тернополлю або Хмельницькому [5]. «З-за масового виїзду українців за кордон в Україні не розвиваються нові галузі, не впроваджуються інноваційні проекти. Влада нічого не робить, щоб українці не виїжджали. Вона спостерігає тільки за фінансовими потоками. В Україні це в основному пов'язано з енергетикою, оскільки там взагалі нічого не контролюється. В наявності величезні монопольні тарифи як для населення, так і для промисловості» [5].

Складається враження, що територію планомірно звільняють від її населення. Цьому сприяють і так звані «реформи» у сфері медицини (злочин перед теперішнім) та освіти (злочин перед майбутнім країни). «В українській владі серед «еліт» відбувається моральна ерозія. В Україні відбувається соціальне, економічне і моральне руйнування. Це – вкрай негативна ситуація. ... гірше те, що при владі знаходяться люди, яким все байдуже. ... українців в

Україні становиться все менше і менше, з країни уходить головний економічний ресурс – людський. Дуже важко сказати хто в таких умовах залишиться жити в цій країні. І що буде з Україною, якщо звідси виїдуть активні, розумні і працелюбні люди. Складно говорити і про те, якою буде етнічна структура населення, якою при таких умовах буде влада, якою - мораль» [5].

Література:

1. Павловський А. Проблеми реформування оплати праці в Україні. 06.11.2018 [Електронний ресурс] // Джерело: <http://hvylyya.net/analytics/economics/problemi-reformuvannya-oplati-pratsi-v-ukrayini.html>
2. Гармаш С. В. Реформування економіки чи подальше пограбування країни (значущість людського чинника) / С. В. Гармаш // Актуальні проблеми економіки та управління в умовах системної кризи : матеріали Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф., 28 листопада 2017 р. – Львів : Львівський інститут МАУП, 2017. – С. 104-107.
3. Гармаш С. В. Відсутність персональної відповідальності як мотиватор безладдя та беззаконня / С. В. Гармаш // Стратегії інноваційного розвитку економіки України: проблеми, перспективи, ефективність : тр. 5-ї Міжнар. наук.-практ. Інтернет-конф. студ. та молодих вчених, 20 грудня 2014 р. / ред. П. Г. Перерва, Є. М. Строков, О. М. Гуцан. – Харків : НТУ "ХПІ", 2014. – С. 18-19.
4. Гармаш С. В. Роль непотизма в системі руйнівних факторів людського капіталу / С. В. Гармаш // Science and education: trends and prospects : coll. of sci. art. – New York : Yunona Publishing, 2018. – Р. 84-90.
5. Карпец А. Мрачные перспективы Украины: эмиграция, деградация, распад? 23.01.2018 [Електронний ресурс] // Джерело: <https://frazz.ua/analytics/266116-mrachnye-perspektivy-ukrainy-emigratsiya-degradatsiya-raspad->